

I krig med sig selv

Selvbiografi/interview

Michael Svennevig er opvokset i Holbæk med en barndom fyldt med fortællinger. Det er blevet til den selvbiografiske roman »Giv mig liv«.

»Han sagde aldrig meget. Nu sagde han slet ingenting. Han var klappet helt sammen. Han var stor, min far. Stor, tung og stærk, men alle sine kræfter kunne han ikke bruge til noget her. Jeg ville gerne have, at han skulle være min far. Det var nu, jeg havde brug for ham. Jeg ville så gerne have, at han skulle være den voksne. At jeg ikke også denne gang ... men jeg var jo så god til at trøste«.

Uddrag fra bogen

Michaels mor var ikke andet end en stor teenager, da hun fødte Michael tre måneder for tidligt. Det var, før barselsorloven blev opfundet, og da moren arbejdede på rigstelefonen, og faren var inde som soldat, blev Michael de første måneder af sit liv anbragt på spædbørnshjemmet Fjordbakken.

Det husker han naturligt nok ikke, men med den voksnes refleksion beskriver han i bogen, hvordan han pludselig blev placeret midt mellem de alt for unge forældre og krævede alt for meget opmærksomhed. Noget, forældrene havde svært ved at give ham.

Forældrene var ivrige tennisspillere og tog ofte i Holbæk Tennisklub, hvor Michael blev placeret på bænken. Når han blev trætt af at sidde der og følge boldenes flugt fra den ene banehalvdel til den anden, gik han over på kirkegården lige overfor og legede. Her fandt han ud af, at duerne på nogle gravsten sad løst, så dem tog han af og samlede i en bunke, hvorefter han fordelte dem rundt på en ny måde.

»Nu virkede det som om, de sad og snakkede sammen, eller i hvert fald kikkede på hinanden, for jeg vendte dem mod hinanden. På den måde blev kirkegården min. Jeg havde sådan lyst til at vise det til de voksne, men vidste godt, at det var min leg, og at de voksne ikke ville forstå det. Måske betød det heller ikke alverden for dem, men jeg ville have, at livet skulle være smukt og tage sig smukt ud«.

Uddrag fra bogen

Michael kunne næsten ikke vente med at blive færdig i gymnasiet, så han kunne flytte hjemmefra. Han beskriver i bogen, hvordan moderens humør altid var afgørende for hans velbefindende. Hvordan han svævede, når hun var glad, og forsøgte at være den voksne og omsorgsfulde, når hun havde migræne.

Han blev ofte forvirret over den forbundethed, han havde med moderen, og følte, at hun på en måde bandt ham til sig samtidig med, at hun afviste ham, fordi han følte sig splittet mellem kærlighed og had. Så det med følelser og nærhed gik i kludder for Michael, hvilket blandt andet gav sig udslag i, at han ofte gik så tæt på andre mennesker, at han forskrækkede dem og kom til at overskride deres grænser.

Men tre mennesker fik afgørende betydning for, at Michaels usikkerhed tog en god drejning. Stedfaderen, der forstod og bakkede den unge Michael op. Skolelæreren, der åbnede hans øjne for bogernes vidunderlige verden, og endelig mormoderen, der gav Michael den tryghed, som forældrene ikke magtede at give ham.

Men en dag kommer det til hans kendskab, at moderen havde født en datter, efter Michael blev født, en datter, som var blevet bortadopteret, og som ingen nogensinde havde talt om. Det var en åbenbaring for Michael, at han havde en lillesøster et

AF MARIANNE POVELSEN

Michael Svennevig har været i krig med sig selv. I krig - for at forstå, hvorfor han er blevet, som han er.

I en ny bog søger den 47-årige forfatter tilbage til barndommen og opvæksten i Holbæk i et forsøg på at forstå, hvad det egentlig var, der skete. Og hvordan hemmeligheder og fortællinger overtog en stor del af hans liv.

- Jeg sad lige og læste i bogen i toget på vej ned til dig. Og bogen er simpelthen det farligste sted, jeg har været. Det er jo i virkeligheden en forfærdelig bog, siger Michael Svennevig, da vi mødes til en snak om bogen og opvæksten i Holbæk.

Og ja, det er stærke sager, han kommer op med om en barndom og ungdom, hvor fortællinger og forstilling fra forældrenes side var dagligdag og gjorde den lille Michael til et ensomt barn og en konstant søgende sjæl efter kærlighed og sammenhæng.

Det betød blandt andet, at da hans mormor døde, skaffede han sig som fem-årig en ny adoptivmormor et par opgange fra, hvor han boede i blokken på Riffelhavevej.

»Da jeg ikke længere havde min mormor, måtte jeg finde en ny. Det mest praktiske ville være at finde én, der boede tættere på. Endnu var jeg for lille til at nå ringeklokken, så i stedet kikkede jeg ind ad brevsprækkerne. Der måtte jo være mange ældre damer, der ønskede sig et barnebarn som mig. Jeg skulle bare finde den rigtige. Jeg gik fra dør til dør, åbnede brevsprækker og snuste. Der lugtede godt hos Agnes«.

Uddrag fra bogen

I bogen beskriver Michael Svennevig, hvordan han er vokset op i ly af en stor tavshed. Hvordan han skulle blive 40 år, inden han fik kendskab til, at han rent faktisk havde en lillesøster, som moderen havde født i dølgsmål, og som der derfor aldrig blev talt om. Hvordan søsteren faktisk, inden hun blev bortadopteret, havde været anbragt på spædbørnshjemmet Fjordbakken på Kalundborgvej, hvor også Michael levede sine første tre måneder, og om sin evige angst for, at forældrene opfattede ham som et fremmedelement, de ikke var særlig lykkelige for. En masse tysys. Og så pludselig en dag den korte besked fra moderen: »Din far flytter«.

Nu var faderen blevet én, som Michael skulle besøge. En far, der var blød og god, men af få ord.

eller andet sted. Men også en sorg over alle de fortællinger og den tavshed, hans barndom og ungdom havde været omgærdet med.

»Og så den version med min bortadopterede søster og min mor, der siger at hun med min far og mig allerede følte, at hun havde to børn og ikke kunne magte at have et tredje. (...) Og min far, der græd, når han så »Sporløs« på tv og tænkte på hende«.

Uddrag fra bogen

Så Michael Svennevig skriver til Familiestyrelsen og søger kontakt til sin ukendte søster. Og så pludselig en dag, da han åbner computeren, en mail: »Jeg er din lillesøster Marianne«. Ringen er slut for Michael.

- Nu var jeg ikke længere enebarn. Pludselig var der én, der kunne maile til mig og skrive, at vi lignede hinanden.

I dag bor Michael Svennevig i København og ernærer sig som forfatter, dramatiker og arrangør af litteratur-, teater- og menneskefestivaler.

- Det har været væsentligt at finde ud af, hvad der gemte sig inde i mørket. Det var min søster, og den bevidsthed gør, at det hele har tjent et formål. Der har været en grund til det hele. Og den grund har jeg fundet. For det er en underskudshistorie fortalt med overskud, som også har gjort mig kompetent til at håndtere andres svære fortællinger, og at der altid er noget at vinde, når man prøver at lære sig selv bedre at kende. Når jeg ser tilbage på min barndom, så kan jeg sige, at jeg ville ikke være et glad menneske, hvis ikke jeg havde været det her igennem. Jeg tror, man sommetider må gå tilbage for at kunne gå frem.

Måske forholder det sig, som digteren Viggo Madsen skriver i et digt fra 2001. »Du ved selv hvem du er, din drøm har frelst dig«.

